

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

Μεταξύ συζύγων.
 Η σ ό υ γ ο ς : Πήν' άτ' το γάμο μας μούλεγες ότι οωσρό-
 ταν να με φράξ με τα φάλα. Και τώρα...
 Ο σ ό υ γ ο ς : Τώρα... δέν μωροί να σέ χ ω ν έ ψ ω λ...
 * * *

—Τί έφαιδες, Γιόργιο, τί μούτρα είν' αυτά;
 —Μούφριξε κάτω λουλούδια ή γυναικιά μου...
 —Και τά λουλούδια σέ τρανιάτσαις έτσι;
 —Ναι μού τάφριξε μαζί με το βάζο!...

Σιζυγαίες τραγεφώτητες.
 Η κ ε ι ν η . — Άναθεματισμένη ή μέρα που στεφανώθηκαμε...
 Η κ ε ι ν ο ς . — Έχρας άδικο. Ήταν ή μόνη μέρα που ζήσαμε
 αγιασμένους!

Μεταξύ φίλων.
 —Βλέπας έκείνο το δέντρο;
 —Ναι;
 —'Ε, λοιπόν από κει κρεμάστειρε ή πεθερά μου!
 —Στάσου να κόψω κ' έγώ ένα κλω-
 σάρι για να το φυτέψω στον κήπο μου...
 —Γιατί;
 —'Εχω κ' έγώ πεθερά!
 * * *

—Γιατί είσαι στενωχωρημένος;
 —'Ερχομαι άτ' την καρδιά της πε-
 θεράς μου.
 —Και στενωχωρείσαι;
 —Μιά ό πατάς μου είπτε ότι θα τί
 αντιστήσω στον στυράνό!...

Άπό ένα λεύκαμα.
 —Παύ διαφορά ύπάρχει μεταξύ ενός
 που θέλει να κρεμαστή και ενός που θέλει
 να παντρευτή;
 —Καιμιά. Και οι δύο την ίδια θη-
 ριά θα περάσουν στο λαμπό τες!
 Άλλο:
 —Παύ διαφορά ύπάρχει μεταξύ του
 άποσταρανού και των άλλων ανθρώπων;
 —'Όλοι οι άλλοι τρώνε με τά δόντια
 τους, ενώ αυτός τρώει με τά δόντια των
 άλλων!
 * * *

—Γιατί είνε δύσκολο να ξεσκελαστή
 αλήθεια;
 —Γιατί είνε... γυμνή!

—Γιατί οι σάβλα τρώνε τά κόκαλα;
 —Γιατί το κρέας τό τρώνε οι άνθρω-
 πος!
 * * *

—Ποιά μουσική όργανο είνε πιο εύ-
 φροστο;
 —'Η... λίρα!

Έρωτας με μωσαζικιστά μάτια. Το παρθενικό της στήθος άνεβαρ-
 ριζαινε προβά, δείχνοντας τά σπινθήκια και την ταραχή της. Ρου-
 τίνισε τά λόγια της αδελφής της και μεθούσε από αυτά. Και μέσα
 στην τήση της ετιγχία είχε ξεχάσει πως τον άνθρωπο π' αγαπούσε
 τόσο, τον έπαινε άτ' τη Λίλα, πως κομμάτιασε έτσι μιά καρδιά.

Μιά ή Λίλα ήταν ήρωική.
 Η Λίνα ήταν μικρότερη από αυτή και την αγαπούσε σαν αδελφή
 και σαν μητέρα. Αυτή ήταν γεμάτη ήγεία, ενώ ή Λίλα ήταν φιλό-
 στηνη. Πόσες φορές δέν κινδύνευαν να την χάσουν! Έκανε λοιπόν,
 όπως είπαμε, μ' ευχαρίστηση τη θυσία να υποχωρήσει για χάρη της
 αδελφής της στο ζήτημα του έρωτος.
 Κι όταν τελείωσε την αφήγησή της είπτε στη Λίνα :
 —'Άκουσε, μικρούλα μου. Τώρα πρέπει να πλαγιάσεις. Έγώ θα
 κράνω στο Γιόργιο να ρηθ αύριο ααίτι. Κι όταν έρθη...
 —Όταν έρθη;
 —Θά του πώ πως τον αγαπάς και πόσο τον αγαπάς. Θά
 του πώ πως αξίζεις να σ' αγαπήσει κ' αυτός μ' όλη τη δύ-
 ναμιά της γηχής του. Κι όταν μού θυμώσει την άγάπη μας,
 τό δεσπό μου τον αισθηματικό, τους όρκους μας, θα του
 πώ ρητά και κατηγορηματικά ότι δέν έχει να περιμένη τί-
 τίαια από μένα, ότι επόκειτο για ένα επαύλοιο αισθημα-
 τικό που πέφασε παιά...

Λέγοντας τά λόγια αυτά, ή Λίλα δοκίμασε, χωρίς να
 τό θέλη βραδεία πάρα κ' όδδνη. Ή θυσία ποίθελε να κάνει,
 ήταν άνώτερη των δυνάμεών της. Ή φωνή της έτρεμε. Τά
 μάτια της ήγχανθήσαν...
 Μά ή Λίνα δέν τό πρόσεξε. Ήταν ετιγχιωμένη, ετιγ-
 χιωμένη...
 ('Ακολουθεί)

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Η. DE BALZAC

ΤΟ ΘΥΜΑ

Κατά τό δειλινό μιās ώρας:ς Αγγουσιαιτικής ημέρας του 1649,
 δύο άνδρες έβγήκαν από τη μεγάλη πόλη του φρουριού του Μπροντά
 και τρέψαν κατά τό γενοικό δάσος του Μάρετ. Φανόντουσαν κ'
 οι δύο πολύ έπιστοι κ' άν μπορούσε κανείς να κινάξη κάτ' άτ' τον
 μαρτύριο τους, θα καταλάβαινε άτ' τά τρανιόνια που είχαν κρημαμένα
 έκει, ότι δέν είχαν βγει έξω άτ' την πόλη για να κάνουν ένα άπόλο
 περιπάτο.

Άπό προχώρησαν άρκετά στο δημόσιο δρόμο, φτάσανε στα πρώ-
 τα δέντρα του δάσους και κρέφτηκαν μέσα σ' αυτά, ογκωντας κάθε
 τόσο άναπόνομες μεπιές γήφω τους.

—Τίποτε δέν φανεται άόμα! είπτε ξεζαρω ό ένας άτ' αυτούς. Κι
 ή ώρα είνε όχτώ... Τί λές έσύ, Μπερτόν; καίτι άργούν;
 —Τί να πώ, Μαζαίω, ανάντησε ό Μπερτόν, ό άπόιος δέν φανό-
 ταν και τόσο θαρωμάτος. Λέω πως καλά θα κάνουμε να γυρίσουμε
 πίσω. Θά έκανες λάθος στην ημέρα κ' έτσι χάσαμε τη δουλειά...
 —'Όχι, δέν τη χάσαμε..., είπτε ό Μαζαίω. Είμαι σίγουρος πως θα
 πετύχουμε. Άζυρθός σήμερα, δεκαέντε του Αύγουστου, ό παπά Δο-
 μένκος θα γρηθίση άτ' την περιδεία που έκανε για να συνάξη τά δέ-
 κατα... Έτσι θάχη πολλά λεφτά μαζί του
 και θα κάνουμε πρώτης τάξεως δουλειά...
 —Μά..., έκανε ό Μπερτόν διαταχτικός,
 μού φανίεται πως είνε μεγάλο κέρμα να
 σκωτώσουμε ένα παπά.

—Μπα! Δέν βαρύνει... Τά Χριστού-
 γεννα που θα μεταλάβουμε, θα συνηροθώ-
 με!... Κι' έπειτα αυτοί οι τελεταπαίδες
 παζάνουν και κάνουν κοιλιά από τον ιδρώ-
 τα μας... Τό έχχασες κόλιας τό ξύλο που
 έφαγες άτ' τον παπά που περιμένουμε, θ-
 ταν του σκοπίσες τά κοιλία του;

—'Αλήθεια! είπτε σκερτικός ό Μπερ-
 τόν. Άκόμα ή ράχη μου είνε σπιαδαμένη
 άτ' τις βουρδουλιές του. Ωστόσο ό ίδιος
 παπάς πούλες φορές βοήθησε τον πατερά
 μου, που έγινε χριστιανός εξ αίτιας μου. 'Α-
 ληθεια, ό διαταχισμένος ξεκρίσσε από τό
 πούλι να ζηταίνενη στα γήφω χωρία και
 στο γήφωμα του θα περάση από δω... Άν
 μ' έδίλατε, ό μαρτός, τί δουλειά κίνω τό-
 ρα, σίφωνα θα πέθαινε άμέσως άτ' τό κα-
 κό του...

—Σιωπή!... τον δέκωρε ό Μαζαίω, ά-
 κομπώντας τό αυτί του στη γή για ν' ά-
 κούρη... Άκούω κρότο... Δόξα σοι ό Θε-
 ός, σύντροφε!... Αυτό που περιμένουμε, έρ-
 χεται... Έμπαρός, θάρρος!... Ή τύχη μας
 κρέμαται άτ' αυτή τη στιγμή.

Την ίδια στιγμή ένα σύννεφο σκόνης
 σηκώθηκε στο δρόμο και σε λίγο φάνηκε
 από λέρα τό άμάξι του πατά Δομένικου...

Οι δύο κωκόνιγοι τό είδαν κ' έτοιμά-
 στησαν. Μά δέν είδαν ότι από πίσω άτ'
 τό άμάξι, σε λίγων βημάτων άπόσταση, προ-
 χωρήσσε με κόπο ένας γέρος με μαζουά
 άσπρα γένεια και μ' ένα ταγιάρι στον ώμο.

Τό άμάξι τώρα περνούσε μαρτός από τους δύο συντρόφους. 'Ο
 Μαζαίω σκόνιπτε νεκρικά τον Μπερτόν και του φθόβισε, ανάδοντας
 συγχώσους τό φτημή του τρωκτοπιού.

—Έμπαρός, σύντροφε... Ρίξε στον ύπνρητή!... Έγώ θα χτυπή-
 σω τον άμαξά!... Άμα τους ξεκάνουμε αυτούς, ή δουλειά είν' εβ-
 κολη... Προσοχή... Πέρο!...

Την ίδια στιγμή ό Μπερτόν σκούπισε τον κρόο ιδρωτά που κί-
 λωσε άτ' τό μέτωπό του και υποβόησε κ' αυτός. Ή σφαίρα σφύ-
 ρισε στον άέρα και ένας βαθύς στεναγμός ακούσθηκε...

Τά άλωρα του άμαξίου, έρεθισμένα άτ' τους υποβόησμούς, έρ-
 χισαν να κατάρξουν και άπομακρινήσαν γρήγορα.

'Ο Μαζαίω άώρησε τότε στο δρόμο και ό Μπερτόν τον άκολού-
 θησε μηχανικά.

—Κατάρα! φώναξε ό Μαζαίω. Μάς ξεφύγανε!... Μά ποιόν λοι-
 πόν χτύπησε έσύ;... Άξωνα ένα όχ!...

Και γυρίζοντας τό κεφάλι του πίσω, είδε σωριασμένο κατά γής
 τό φτωχό γέρο με τ' άσπρα γένεια που πήγαινε πίσω άτ' τ' άμάξι,
 πλημμυρισμένο στο αίμα του.

—Μπρόδο! είπτε ψυχρά στο σύντροφό του. Να τό κινήρη
 σου!... Πρώτης τάξεως ετιγχία!...

Μά ό Μπερτόν δέν τον άκούε παιά...
 Μόλις είδε τό πτομα, έτρεξε σαν τρελλός προς αυτό κ'
 'πες από πάνω του, βγάδοντας τρομερές κωνυγές άπελα-
 πίας...

'Ο άλλος είχε σκοπίσει τον πατέρα του, τον γέρο ζη-
 τάνο που γούριζε έκείνη την ώρα άτ' την περιδεία του στα
 χωριά...

'Ο συγγραφέας του διηγήματος της παραπάνωθεν
 στήλης, μέγας Γάλλος μυθτοιογράφος
 'Ονομέ ντε Μπαλζάκ

